

vil være den Bedste, i alt Fald for dem, der vælge, det maae de i alt Fald selv mene. Naar jeg gaaer ud fra alle disse Udtalelser, der ere fremkomne baade fra Langhoff og Strøm og flere Andre, er det aldeles kjendeligt, at de ønskede, at Menighederne ikke skulde have nogen Hovedindflydelse paa Valget af deres Præster, [og det er derfor ikke at undres over, at hvad der her hydes os, i Grunden er Lidet eller Intet. Jeg kan ikke see, at det er mere; thi tager jeg §§ 1 og 2 for mig, saa seer jeg for det Første, at alle de skulde udelukkes, der ikke have været et Aar ude og øvet sig i Embedsgjerningen, og saa bliver der classificeret, hvorved igjen en heel Deel udelukkes; men netop iblandt de Udelukkede kan den være, som Menigheden ønsker, og ved hvem den kan see sit Liv og sin Trang tilfredsstillet. Efter § 2 gaaer indtil Halvdelen hørt, saa at der ikke bliver synderlig mange tilbage. Og hvilken Indflydelse gives der Menigheden? Ja, der gives den Indflydelse, at en Menighed skal vælge 9, 12, 15 Valgmænd, eller som det nu ifølge § 4 maatte blive bestemt af Ministeriet eller ved kongelig Anordning, og saa siger man til dem: I skulle i Forening med Provsten en Dag holde Møde, og ere I saa Alle som Een enige om en af disse Udlydfede — om jeg maa bruge dette Udtryk — saa kunne I faae ham. Det er denne Valgret, man giver. Nu forekommer det mig dog underligt at sige til dem, at de skulle Alle være enige; ja, det forekommer mig endog at indeholde en Opfordring til de Folk, som ellers Intet kunne sætte igjennem i Communen, fordi de ere i betydeligt Mindretal, en Opfordring, hvorved man siger til dem: Her kunne I gjøre Noget, her kunne I i alt Fald forhindre, at Majoriteten faaer sin Villie frem. Dette siger man til Folk, som ellers Intet kunne sætte igjennem, thi det maatte dog være et ubetydeligt Mindretal, som ikke skulde kunne sætte een Valgmand igjennem, og kan det blot gjøre dette, saa kan han forhindre, hvad de 8 eller 11 andre Valgmænd ville. Dette er for stor en Ret at lægge i Minoritetens Haand. Nu siger vel Kirkecommissionens Fleertal, og jeg tvivler ikke om, at det er dets oprigtige Mening, at

det er, for at Mindretallet ikke skal komme til at lide derved; thi det hedder: „Og skulde dette, for ikke at lide under de ubelige Valg, som i mange Tilfælde maae berygtes at ville blive truene af Fleertallet, tvinges til at benytte den Afgang, der i den næste Lovgivning er given til Løsning af Sognebaand og Dannelselse af Valgmenigheder, da vilde det ikke være til Baade for den Sognemenighed, der derved let kunde berøves sin væsentligste Støtte, ligesaa lidt som for Folkekirken i dens Heelhed.“ Men jeg spørger, om dette i Grunden er en heldig Maade at imødekomme Mindretallet paa? Jeg har været Vidne til i et Sogn, at Mindretallet f. Ex. har benyttet den øieblikkelige Magt, som det havde i Sogneraadet, til at forhindre, at Fleertallet fik den Skolelærer, som det vitterlig ved et stort Antal Underskrifter havde bevidnet, at det ønskede; men dette har siden havt til Følge for Mindretallet, at uagtet det ganske vist tæller dygtige Mænd i sin Midte, har det senere ikke kunnet sætte et eneste Valg igjennem til Sogneraadet, og overhovedet overalt, hvor der er Tale om, at Mindretallet skal repræsenteres, kan det ikke blive det, fordi Majoriteten ikke kan glemme, hvad Mindretallet dengang gjorde. Nu spørger jeg: Vil ikke det Samme mangfoldige Gange indtræde her, og er det heldigt for Mindretallet? Det er muligt, at Mindretallet kan naae at forhindre, at Fleertallet kan faae sit Vnste opfyldt, men vil der da ikke blive seet paa det med saa skæve Dine, at hverken det eller Fleertallet kan være tjent dermed? Jeg maa derfor mene, at den Ret at hjælpe Mindretallet paa, ikke er ønskelig. Jeg har selv al Grund til at tale Mindretallets Sag, men jeg troer ikke, at dette er heldigt. Der er ganske andre Maader, hvorpaa man kunne Mindretallet tilhjælp, og det er min Mening, at der her ingen anden Ret er at gaae end at give Majoriteten den Ret, den i Grunden har baade et historisk, et folkeligt og et christeligt Krav paa at see fyldestgjort. Dette er, hvad jeg for Diebliffet har at sige.

Ch. Jensen: Den foreliggende Sag er fra de allerfleste Sider anerkjendt for at være et Forsøg paa Fyldestgjørelsen af et be-